U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Městského soudu v Praze** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 6,** a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 311/2007, o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů a náhradě škody ve výši 672 271 Kč: žalobce **V. Z.,** zastoupeného Františkem Markupem, bytem Adámkova 4233, Chomutov, adresa pro doručování U Hačky 4726, Chomutov, a žalovaného **1) Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu,** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28 a **2) Finančního úřadu pro Prahu 6,** se sídlem Praha 1, nábřeží Kpt. Jaroše 1000/7,

takto:

Návrh se odmítá.

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným dne 6. 10. 2010 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Městský soud v Praze domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním jako soudem ve správním soudnictví a Obvodním soudem pro Prahu 6 jako soudem v občanském soudním řízení. Spor vznikl ve věci žaloby V. Z. vedené u městského soudu pod sp. zn. 8 Ca 311/2007 proti rozhodnutí finančních orgánů a náhradě škody ve výši 672 271 Kč.

I. Zákonné podmínky pro řešení kompetenčního sporu

[2] Zvláštní senát nejprve posoudil, zda jsou splněny podmínky pro existenci a rozhodování kompetenčního sporu, stanovené v zákoně č. 131/2002 Sb.

[3] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

[4] Podle § 1 odst. 2 věta druhá zákona č. 131/2002 Sb. musí strany sporu popřít svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. Zvláštní senát se již dříve zabýval otázkou totožnosti věci: v usnesení ze dne 11. 5. 2009, čj. Konf 21/2008 - 89, vyslovil, že *„za totožné věci se považují takové věci, kde je dána totožnost předmětu řízení a totožnost účastníků řízení“*. To bylo třeba posoudit v prvé řadě.

[5] Podmínka totožnosti účastníků je splněna. Žalobu podal u správního i civilního soudu týž žalobce a také směřovala proti stejným finančním orgánům. Zvláštní senát proto dále zkoumal podmínku totožnosti věci; z předložených spisů a podkladů ale nelze zjistit, zda je tato podmínka splněna. Jak bude dále ukázáno v části II. tohoto odůvodnění, žalobce v průběhu soudních řízení mnohokrát měnil nejen obsah žaloby a žalobní petit, ale i právní důvody uplatněného nároku, a to aniž by bylo vždy bez pochyb zřejmé, že soud s takovými změnami souhlasil a připustil je (zejm. srov. nutný procesní postup podle § 95 o. s. ř.). Částka 672 271 Kč se sice nakonec v obou řízeních před soudy obou větví shoduje, nelze ale z vyložených procesních nejasností bez pochybností postavit najisto, že takto ustavený předmět řízení je správný. Soudy, jimž náleželo ujasnit, z čeho se tato částka skládá a co je skutkovým a právním důvodem jejího vzniku, tak neučinily.

[6] Vzhledem k uvedeným skutečnostem, které ve svém důsledku neumožňují posoudit, zda předmět řízení před soudy obou větví je týž a má stejný (a jaký vůbec) právní základ, zvláštní senát návrh Městského soudu v Praze na zahájení řízení o kompetenčním sporu odmítnul [§ 4 zákona č. 131/2002 Sb. a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[7] Bude tedy na Městském soudu v Praze, aby v souladu s níže uvedenými závěry posoudil, čeho se žalobce domáhá, co je právním základem částky 672 271 Kč. Teprve v případě, že se bez pochyb bude jednat o totožnou věc jako v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 6, podá znovu návrh na řešení kompetenčního sporu podle zákona č. 131/2002 Sb.

II. Dosavadní průběh řízení

A. Řízení před soudy v občanském soudním řízení

[8] Na tom, co bylo uvedeno jako důvod odmítnutí návrhu, lze v zásadě přestat. Zvláštní senát ale považuje za vhodné nad tento rámec pro přehlednost popsat i dosavadní průběh řízení.

[9] Žalobce podal 10. 12. 2003 u Obvodního soudu pro Prahu 6 *„žalobu o zaplacení penále za pozdní vrácení přeplatků než stanoví zákon“*. V petitu žádal, aby *„soud vydal rozhodnutí Finanční úřad zaplatí penále, zároveň náklady řízení“*. Obvodní soud ustanovil žalobci advokáta, který zaslal obvodnímu soudu 16. 9. 2005 upravenou žalobu o 2 485 000 Kč (pozn. zvláštního senátu: žaloba je nadto vnitřně rozporná, jelikož žalobce žalobu nazývá jako žalobu o 2 485 000 Kč, ale v petitu uvádí částku 3 179 740 Kč). Jako žalované označil žalobce Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu a Finanční úřad Praha 6. V žalobě namítal, že je podnikatelem a plátcem DPH a že žalovaní nesprávně vedli jeho osobní účet a vedli jej jako daňového dlužníka, ačkoli žalobce vykazoval přeplatky na dani z příjmu. Žalobci náleží penále, protože mu žalovaní vrátili pozdě přeplatek na dani z příjmu a dani z přidané hodnoty. Žalobce proto vyčíslil žalovaným penále za pozdní vrácení přeplatků, *„náklady za dluhy a odškodnění za škodu vzniklou nesprávným úředním postupem“*. Podle žalobce došlo také k protiprávní exekuci jeho nemovitosti z důvodu dluhu, který neexistoval. Po vylíčení skutkových skutečností žalobce žádal, aby soud vynesl

rozsudek: *„1. žalovaný a 2. žalovaný jsou povinni společně a nerozdílně uhradit žalobci částku 3 179 740 Kč a nahradit mu náklady řízení vše do 3 dnů od právní moci rozsudku“.*

[10] Rozsudkem ze dne 18. 5. 2006, čj. 17 C 268/2003 - 68, obvodní soud žalobu o zaplacení 3 179 740 Kč zamítl. V odůvodnění uvedl, že se žalobce nedomáhal přezkoumání konkrétních rozhodnutí žalovaných, ale přiznání částek specifikovaných v žalobě z důvodu nesprávného postupu žalovaného, prodlení žalovaného s vrácením daňových nedoplatků, a dále z důvodu vzniklé škody při postupu žalovaných jako správců daně. Obvodní soud shledal, že se žalovaní nedopustili protiprávního jednání, protože jednali v souladu se zákonem č. 337/1992 Sb.; žalobci proto nemohla vzniknout škoda. Žalovaní podle obvodního soudu nebyli povinni platit žalobci penále, protože žádná právní norma tuto povinnost žalovaným neukládá.

[11] Žalobce podal proti rozsudku obvodního soudu ze dne 18. 5. 2006 odvolání k Městskému soudu v Praze, a doplnil jej 5. 1. 2007. V odvolání zřetelně změnil právní důvod žalované částky a označil žalobu jako *„žaloba na náhradu škody způsobenou nesprávným úředním postupem a s určením neplatnosti rozhodnutí správního orgánu“* Žalobce v odvolání dále zdůraznil, že se *„žalobou nedomáhá přezkumu konkrétních rozhodnutí žalovaných, ale domáhá se přiznání částek specifikovaných žalobou dle obecných předpisů s tvrzením nesprávného postupu žalovaných, jejich prodlení s vrácením daňových přeplatků, případně škodu při postupu žalovaných jako správců daně“*. Na nesrovnalosti v označení žaloby správně upozornilo žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ve vyjádření k odvolání, doručené městskému soudu 6. 4. 2007. Konkrétně uvedlo, že *„v řízení ve věci žaloby o zaplacení penále za pozdní vrácení přeplatků, o kterém bylo rozhodnuto rozsudkem čj. 17 C 268/2003 bylo způsobilé k jednání. Nicméně doplnění odvolání ze dne 4. 1. 20007 je označeno v právní věci rozhodnutí: o žalobě na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem a s určením neplatnosti rozhodnutí správního orgánu, tj. jedná se o zcela jiné řízení, než o kterém bylo předmětným rozsudkem rozhodnuto. Ve věci žaloby o náhradu škody (která však nebyla podána a nebylo o ní rozhodováno) pak finanční ředitelství oprávněno jednat není, k tomu je oprávněno pouze Ministerstvo financí“*.

[12] Z protokolu o jednání před odvolacím soudem ze dne 29. 6. 2007 vyšly najevo další skutečnosti. Zmocněnec žalobce objasnil, že v žalobě jsou uvedeny dva nároky: jednak nárok na zaplacení úroku z prodlení podle speciálního zákona a dále pak nárok na náhradu škody, který směřuje proti České republice. Zmocněnec také uvedl, že žalobce podal samostatnou žalobu proti České republice na náhradu škody, proto bere žalobu v části týkající se náhrady škody - tedy co do částky 2 507 469 Kč - zpět. Vysvětlil také, že mu škoda ve výši 2 507 469 Kč vznikla z důvodu neprávem provedené exekuce a nákladů na posudek znalce. Zbývající část žaloby ohledně 672 271 Kč, na které žalobce trval, se týkala nároku na úrok z prodlení. Podle zmocněnce by však tuto část žaloby měly projednat soudy ve správním soudnictví, protože se jedná o přezkum rozhodnutí správních orgánů o vrácení úroku z prodlení. Podle zmocněnce měl být žalobci přiznán úrok ve vyšších částkách, než bylo uvedeno v rozhodnutích.

[13] Městský soud – jako soud odvolací – rozhodl věc usnesením ze dne 29. 6. 2007, čj. 18 Co 85/2007 - 124. Výrokem II. zrušil rozsudek soudu I. stupně co do částky 2 507 469 Kč a řízení v tomto rozsahu zastavil. Výrokem III. zrušil rozsudek soudu I.

stupně co do zbývající částky 672 271 Kč, a zrušil výrok o nákladech řízení. V tomto rozsahu se věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Městský soud v odůvodnění usnesení dále shledal, že zbytek žalované částky - tedy 672 271 Kč - představuje „kapitalizovaný nárok žalobce z titulu opožděně vráceného daňového přeplatku". Dále vyslovil, že podle § 2 soudního řádu správního soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených tímto zákonem, včetně žalob proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, mezi které patří též rozhodování o věcech daňových podle zákona č. 337/1992 Sb. Protože správním řízením ve smyslu § 244 o. s. ř. je každý proces, který směřuje k vydání rozhodnutí správního orgánu, jehož správnost žalobce žalobou - byť nesprávně formulovanou - napadá, není dána věcná příslušnost civilního soudu, ale příslušnost soudu správního podle § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s.

[14] Městský soud zavázal soud I. stupně právním názorem, aby v důsledku nedostatku věcné příslušnosti řízení zastavil a poučil žalobce o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví.

[15] Obvodní soud v souladu s tímto právním názorem bez dalšího vysvětlení, z čeho nárok na zaplacení 672 271 Kč vyplýval, usnesením ze dne 24. 8. 2007, sp. zn. 17 C 268/2003, řízení zastavil s poučením, že žalobce je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví.

B. Řízení před správními soudy

[16] Žalobce podal 9. 10. 2007 u Městského soudu v Praze – jako soudu ve správním soudnictví - žalobu na ochranu před zásahem správního orgánu a náhradu škody. V petitu žaloby navrhoval jednak, aby městský soud zrušil rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 20. 1. 2003, ze dne 16. 5. 2003 a s nimi všechna související rozhodnutí. Dále žádal, aby městský soud rozhodl, že žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně uhradit žalobci za pozdní vrácení přeplatků daně z příjmů fyzických osob a DPH úrok z prodlení a náhradu škody ve výši 672 271 Kč a náklady řízení. Stejný petit zopakoval žalobce i v doplnění žaloby ze dne 7. 11. 2007.

[17] Žalobce ale dále doplnil tuto žalobu také 5. 3. 2008 a nově v petitu žádal, aby městský soud uložil žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů vydal rozhodnutí o žalobcových námitkách a dále aby rozhodl, že žalovaný je povinen za pozdní vrácení přeplatků na dani z příjmů fyzických osob a DPH uhradit žalobci úrok z prodlení a náhradu škody ve výši 672 271 Kč. Žalobce pak ještě doplnil žalobu podruhé dne 24. 4. 2008; v tomto doplnění brojil proti nečinnosti správního orgánu v řízení o jeho žádostech a proti dalším skutečnostem.

[18] Přípisem doručeným městskému soudu 11. 9. 2008 žalobce doplnil žalobu ze dne 9. 10. 2007 potřetí. Nově ji označil jako „*žalobu podanou podle ust. § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí správního orgánu, podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, podle ust. § 82 odst. 1 s. ř. s. na ochranu před nezákonným zásahem a donucením správního orgánu a dále podle poučení Obvodním soudem pro Prahu 6 žaloba o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem a rozhodnutím správního orgánu*".

Žalobce žádal, aby městský soud vydal usnesení, ve kterém by vyslovil, že v části žaloby týkající se náhrady majetkové újmy není věcně příslušný, a aby ji v této části postoupil Obvodnímu soudu pro Prahu 1. Dále navrhoval, aby městský soud přiznal *„žalobě odkladný účinek rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 20. 1. 2003 a ze dne 16. 5. 2003 až do doby pravomocného rozhodnutí o žalobě“*. Žalobce také žádal, aby městský soud přikázal žalovanému, aby tento správní orgán ve lhůtě 30 dnů od právní moci usnesení rozhodl o námitkách žalobce proti exekučnímu příkazu č. 151503/03/006940/4863, a aby žalovaný zaslal žalobci rozhodnutí ze dne 20. 1. 2003.

[19] Z tohoto doplnění žaloby dále vyplývá, že žalobce požadoval, aby městský soud projednal žalobní návrh a vydal rozsudek, kterým by zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2003 a ze dne 15. 6. 2003, a uhradil žalobci náklady řízení a nutné výdaje.

[20] Žalobce doplnil a změnil petit žaloby ještě počtvrté 1. 12. 2008. V souvislosti s částkou 672 271 Kč uvedl, že *„žalobce pouze upřesňuje petit o náhradě za pozdní vrácení přeplatků k dani z příjmů fyzických osob a k DPH tak, že žalovaný je povinen uhradit žalobci za pozdní vrácení daňových přeplatků úrok v částce 31.698,- Kč a náhradu ušlého zisku ve výši 640.537,- Kč, to vše spolu v částce 672.271,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku“*.

[21] Konečně v pátém doplnění žaloby ze dne 22. 12. 2008 žalobce nově žádal, aby městský soud zrušil také rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2004 a ze dne 2. 4. 2008, a aby městský soud přikázal žalovanému rozhodnout o námitkách proti rozhodnutím žalovaných a exekučnímu příkazu.

[22] Usnesením ze dne 2. 6. 2009 městský soud žalobu v části směřující proti rozhodnutí Finančního úřadu ze dne 20. 1. 2003 a ze dne 16. 5. 2003 odmítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce předčasně napadl žalobou rozhodnutí, která mu nikdy nebyla doručena a k nimž z tohoto důvodu nemohl uplatnit řádné opravné prostředky. Městský soud proto v této části žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[23] Městský soud se také zabýval částí žaloby týkající se zaplacení 672 271 Kč. Zdůvodnil, že není možné použít postup podle § 46 odst. 2 a 3 s. ř. s., protože Obvodní soud pro Prahu 6 - jako soud v občanském řízení - usnesením ze dne 24. 8. 2007, sp. zn. 17 C 268/2003, vyslovil svou nepříslušnost, řízení o žalobě na náhradu škody zastavil a poučil žalobce, aby podal žalobu ve správním soudnictví. Z toho důvodu podá městský soud návrh zvláštnímu senátu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování kompetenčních sporů, na rozhodnutí kompetenčního sporu o věcnou příslušnost. Nijak nevysvětlil, z čeho částka vyplývá a zda se kromě vyčíslení shoduje s nárokem uplatňovaným u soudů v občanském soudním řízení.

[24] Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2009, čj. 7 Aps 3/2009 - 171, usnesení městského soudu ze dne 2. 6. 2009 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle kasačního soudu městský soud nesprávně použil správní řád, protože měl přezkoumat napadená rozhodnutí podle zákona o správě daní a poplatků. Shledal, že taktéž názor městského soudu o nedoručení rozhodnutí žalovaného a nemožnosti podat opravné prostředky je nesprávný. Podle Nejvyššího správního soudu se městský soud dostatečně nezabýval otázkou účastenství Finančního ředitelství pro hlavní

město Prahu; nejednal s ním totiž jako s účastníkem řízení, ale označil jej tak v usnesení ze dne 2. 6. 2009 a toto rozhodnutí mu také doručoval. Nad rámec Nejvyšší správní soud uvedl, že městský soud by měl posoudit, zda jsou v otázce přezkoumání zákonnosti napadených správních rozhodnutí splněny podmínky pro to, aby věc projednal a meritorně rozhodl. Městský soud by měl uvážit i otázku rozsahu podané správní žaloby s ohledem na žalobní petit, který byl v průběhu řízení několikrát měněn. Dále by měl zjistit, zda se žalobce nedomáhá soudní ochrany podle § 79 s. ř. s., tj. vydání rozhodnutí správce daně o přiznání úroku z prodlení, což je v kompetenci finančního úřadu. Pokud podle Nejvyššího správního soudu dojde městský soud k závěru, že se žalobce nedomáhá přiznání úroku, ale náhrady škody, o níž správní soudy nemohou rozhodoval, měl by postupovat podle § 46 odst. 2 nebo 3 s. ř. s.

[25] Městský soud vydal 30. 7. 2010 nové usnesení, čj. 8 Ca 311/2007 - 188. Žalobu v části směřující proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 6 odmítl, výrokem II. rozhodnul, že se žaloba odmítá i v části směřující proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu. Městský soud však neposoudil, zda se žalobce domáhá přiznání úroků z prodlení nebo náhrady škody, nevyrovnal se dostatečně s tím, která z doplnění žalob vlastně přezkoumával, a proč se nejedná o tvrzený zásah do práv a nečinnost. Neujasnil si, o jaký nárok - vyčíslený na 672 271 Kč - se jedná. Pouze v odůvodnění uzavřel, že ohledně této částky po nabytí právní moci usnesení podá návrh na řešení kompetenčního sporu podle zákona č. 131/2002 Sb.

III. Návrh na řešení kompetenčního sporu

[26] V souvislosti s částí žaloby týkající se 672 271 Kč podal městský soud podle § 46 odst. 3 s. ř. s. návrh na řešení kompetenčního sporu. Ten byl doručen zvláštnímu senátu 21. 10. 2010.

[27] Městský soud v návrhu uvedl, že se v nyní řešeném případě nejedná o přezkum správních rozhodnutí, která vydali žalovaní, ale o spor o náhradu škody. Nejedná se proto o veřejné subjektivní právo, ale o právo soukromé; městský soud proto není příslušný k rozhodování o věci.

[28] Podle městského soudu je od 1. 1. 2003 stanoven procesní postup, kterým se navrhovatelé mohou domáhat ochrany svých práv. Tento procesní postup upravuje zákon č. 151/2002 Sb., který novelizoval občanský soudní řád od 1. 1. 2003 a stanovil v části páté o. s. ř. - konkrétně v § 244 a násl. tohoto zákona, že se účastníci mohou domáhat svých práv návrhem v občanském soudním řízení. V tomto řízení soudy návrh nejen přezkoumají, ale také rozhodnou přímo o právu k nemovitosti. Městský soud proto shledal, že žalobce postupoval správně, pokud se žalobou domáhal náhrady škody v občanském soudním řízení u Obvodního soudu pro Prahu 6. Pokud žalobce neformuloval žalobu ve smyslu § 244 a násl. o. s. ř., bylo na obvodním soudu, aby – pokud by tuto skutečnost shledal vadou – vedl žalobce k odstranění takového nedostatku. V žalobě nelze navrhovat přezkoumání rozhodnutí, ale žalobce se v žalobě musí domáhat přímo rozhodnutí o svém právu. Podáním žaloby se totiž přesouvá z pravomoci správních orgánů do pravomoci soudů, které o uplatněném právu rozhodnou s konečnou platností. Z obsahu žaloby podané u obvodního soudu je zřejmý předmět žaloby – náhrada škody. Předmětný

spor proto náleží do věcné pravomoci Obvodního soudu pro Prahu 6 a na tomto soudu proto bylo, aby zkoumal podmínky řízení včetně místní příslušnosti.

[29] Městský soud proto navrhnul, aby zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 24. 8. 2007, sp. zn. 17 C 268/2003, a dále vyslovil, že k projednání a rozhodnutí věci je příslušný soud v občanském soudním řízení.

IV. Souvisící právní úvahy

[30] Zvláštní senát poznamenává, že z předložených spisů nelze najisto určit, z jakého důvodu žádá žalobce zaplacení částky 672 271 Kč. Žalobce v souvislosti s touto částkou zmiňuje úrok z prodlení a náhradu škody. Pouze pro úplnost a demonstraci toho, jak je tato věc nejasná - s vědomím, že toto podání může považovat městský soud za opožděné - zmiňuje zvláštní senát doplnění žaloby ze dne 1. 12. 2008; žalobce v něm vysvětloval, že se částka 672 271 Kč skládá z úroku za pozdní vrácení daňových přeplatků ve výši 31 698 Kč a z náhrady ušlého zisku ve výši 640 537 Kč.

[31] Z žaloby je zřejmé, že žalobce brojí mimo jiné proti výši úroků z přeplatků podle § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků; rozhodnutí, která městský soud přezkoumal, s výší úroků a náhradou škody nesouvisejí. Městský soud nezjistil, zda správce daně o přiznání úroku z přeplatku rozhodl; proti takovému aktu by se mohl žalobce odvolat podle § 64 výše zmiňovaného zákona. Jestliže ale správce daně takové rozhodnutí nevydal, je nutné zjistit, zda procesní aktivita žalobce nemíří ve skutečnosti proti nečinnosti správního orgánu.

[32] Žalobce také v petitu v souvislosti s částkou 672 271 Kč uvádí náhradu škody. Městský soud se ale nezabýval tím, o jakou náhradu škody se jedná, zda žalobce nepožaduje náhradu škody vůči státu z důvodu nesprávného úředního postupu podle zákona č. 82/1998 Sb. Posouzení takového nároku se ale děje speciálním postupem (§ 6 zákona č. 82/1998 Sb.). Obvodní soud v rozsudku ze dne 18. 5. 2006, čj. 17 C 268/2003 - 68, o náhradě škody jako takové rozhodoval, z důvodu zcela nových tvrzení v odvolání a vysvětlení v průběhu jednání městský soud - jako soud odvolací - věc zcela odlišně kvalifikoval a rozhodnutí obvodního soudu zrušil.

[33] Zvláštní senát proto uzavřel, že si městský soud musí nejprve ujasnit, o jaký nárok se v souvislosti s částkou 672 271 Kč jedná (jaká je jeho právní podstata) a zda jsou o něm vůbec soudy oprávněny rozhodovat (resp. v které fázi řízení); to je totiž pro rozhodnutí o příslušnosti soudu v případném kompetenčním sporu určující. Jestliže zhodnotí, že tomu tak je a že se nárok uplatněný u správních soudů shoduje s nárokem uplatněným v občanském soudním řízení – a je tedy splněna podmínka totožnosti věci, může podat opětovně návrh na řešení kompetenčního sporu.

[34] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a tomu, že nelze zjistit totožnost věci podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát návrh Městského soudu v Praze na zahájení řízení o kompetenčním sporu jak shora uvedeno odmítnul [§ 4 zákona č. 131/2002 Sb. a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. září 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu